

Tekening 2

Dit is JIN. Het is nacht en donker, de lucht is paarsblauw, zoals het soms bij onweer is. In het echt is het gebouw niet zo groot en er zijn niet zoveel raampjes. In één kamer brandt licht. Voor het raam staat een meisje en dat ben ik. Als het raam een oog is ben ik de pupil.

‘JIN staat voor Jongedames In Nood. Ik dacht altijd dat de Nood was dat je bij JIN moest wonen, maar hier denken ze dat ze ons út de Nood gehaald hebben. JIN is een kinderasiel en het zit in een streng, groot huis met een plein ervoor en met drie reusachtige bomen met donkerrode bladeren. Beneden zijn de eetkamer, een keuken en de woonkamer en boven een badkamer en de slaapkamers. Er wonen drieëntwintig meisjes en verder de directrice, de kokkin en de tuinman en die is tegelijk ook de conciërge. Ik slaap op kamer 14. Er zijn niet echt veertien kamers, het is kamer 4 op de eerste verdieping. Ik slaap er met vier andere meisjes. De anderen noemen ons kamer het Rommelhok, omdat er alleen meisjes slapen die ze op de andere kamers niet willen hebben. Er is nog nooit een meisje van mijn kamer naar een pleeggezin gegaan.

Sommige meisjes hebben nog wel een vader of een moeder, maar de meeste hebben geen ouders meer. Ik woon er nu drie jaar, drie jaar en zevenendertig dagen. In het begin moest ik veel huilen. Omdat oma er niet meer was en omdat ik nergens meer heen kon. Oma was mijn vader en mijn moeder tegelijk geweest. Alles wat ik deed, deed ik met haar. En nu was ze er niet meer. Ik ben erg kwaad op haar geweest, dat ze me zo alleen liet. Maar na een tijdje stopte ik met huilen. Het hielp toch niet en ik weet zeker dat oma het maar onzin gevonden had.

Ik ben niet slecht op school, niet heel erg slecht in ieder geval. Maar ik denk liever aan andere dingen. En ik teken. Ik teken van alles, maar het liefst mensen. De meisjes thuis, de kinderen van school, zomaar mensen die voorbijlopen. Ik teken omdat ik het graag doe, voor mezelf. Voor anderen hoef ik het niet te doen. Mijn oma was de enige die ooit gezegd heeft dat ze een tekening goed gelukt vond en ook zij heeft dat maar een of twee keer gezegd. Ik heb de directrice eens getekend. Toen ze de tekening zag, had ik opeens een week lang kamercorvee.

Op school maakt mijn meester altijd grapjes over mij, maar erg leuk zijn ze niet en meestal is hij de enige die erom moet lachen. Dat ik bij de Egyptenaren geboren had moeten zijn, omdat ik liever teken dan schrijf, of dat mijn potloden scherper zijn dan mijn verstand. Dat laatste is misschien wel waar. Toen Margot me weer eens aan mijn haar trok heb ik haar met een potlood in haar been gestoken. Het bloedde door haar broek heen. Aan mijn haren heeft ze daarna nooit meer gezeten.

Ik houd niet zo van spelletjes. Misschien komt het omdat ik er niet zo goed in ben. Ik begrijp het ook niet, of eigenlijk, ik begrijp het wel (want ingewikkeld is het meestal niet) maar ik begrijp niet waarom ik het leuk zou moeten vinden, dat geren achter zo'n bal aan. Trouwens, ze vragen me toch niet om mee te doen. Dus ga ik in de pauze meestal wat tekenen. Ik ga dan aan de andere kant van het plein bij het hek zitten zodat ik niet in de weg zit bij het ballen of wat ze ook doen. Daar zat ik ook toen ik Wuf de eerste keer sprak.